

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-1 У-7041/14
Дана 12.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Станимирка Лаловић и Нада Балешевић, чланови већа, уз учешће судског саветника Јелене Искић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., ... бр. ..., кога заступа Маријана Ступар, адвокат из Београда, Ивана Милутиновића бр. 85, ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА ФИНАНСИЈА, 08 број 112-01-1/129-2014 од 07.04.2014. године, у предмету удаљења са рада, у нејавној седници већа одржаној дана 12.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ** **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда, Одељење у Новом Саду, број III-1 У. 8005/11 од 08.11.2013. године, одбијен је, као неоснован, приговор тужиоца, царинског службеника Управе царина Царинарнице Шабац, изјављен против решења директора Управе царина број 148-III-112-07-4/2011 од 19.05.2011. године, којим је тужилац привремено удаљен са рада, почев од 23.05.2011. године, до окончања кривичног поступка покренутог решењем о спровођењу истраге Вишег суда у Шапцу Ки. 20/11 од 21.02.2011. године и одређено да за време привременог удаљења са рада тужиоцу припада накнада зараде у висини 1/3 месечне плате коју је остварио за месец пре привременог удаљења и да приговор против овог решења не задржава његово извршење.

У тужби поднетој Управном суду дана 10.05.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да тужени орган није поступио по налозима из

пресуде Управног суда од 08.11.2013. године, као и да је навео да недостаци, на које је указано наведеном пресудом о подизању оптужнице, нису такве природе да су од утицаја на другачије решавање у предметном поступку јер је против тужиоца подигнута оптужница Кт. бр. 32/11 од 27.12.2011. године. Указује да наступање нове чињенице, у конкретном случају подизања оптужнице, не аболира незаконито поступање туженог у моменту доношења првостепеног решења, па је неспорно да је тужилац у поступку доношења оспореног решења злоупотребио овлашћења која су му законом дата. Истиче да је у оспореном решењу тужени навео да је употпунио поступак извођењем нових доказа, али о тим радњама и изведеним доказима није упознао тужиоца, па је тако на штету тужиоца повређено начело саслушања странке из члана 9. Закона о општем управном поступку, што ово решење чини незаконитим. Наводи да не спори да царински службеник може бити привремено удаљен са рада уколико је против њега покретнут кривични поступак за кривично дело учињено на раду или у вези са радом, како је то наведено у оспореном решењу, али спори тренутак када те последице могу наступити, обзиром да је тужиоцу решењем о суспензији органичено право на рад и остваривање зараде у пуном износу. Сматра да су погрешни наводи туженог да је привремено удаљење тужиоца превентивна мера, а не санкција, из разлога што је оспореним решењем тужилац санкционисан, тј. кажњен јер му је онемогућено право гарантовано Уставом РС да ради и остварује зараду у пуном износу, што је свакако санкција, а не превентива. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење, усвоји приговор тужиоца и поништи решење Министарства финансије Републике Србије, Управе царина, број 148-III-112-07-4/2011 од 19.05.2011. године, обавезе Министарство финансија, Управу царине да тужиоца врати на рад на радно место за преглед робе – виши цариник – вођа смене у ЦИ ..., у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења и обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 30.000,00 динара за састав тужбе, по АТ и таксе на тужбу и одлуку по одлуци суда, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав, да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након оцена навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, тужбу одбио као неосновану.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произилази да је тужилац, царински службеник Управе царина – Царинарнице ..., распоређен на радно место за преглед робе – виши цариник – вођа смене на ЦИ ..., решењем директора Управе царина број 148-III-112-07-1/2011 од 18.02.2011. године, привремено удаљен са рада по основу притвора, док притвор траје. Виши суд у Шапцу је дописом Ки. бр. 20/11 од 13.05.2011. године, доставио првостепеном органу решење суда број 2 Кв. 151/11 од 06.05.2011. године којим је укинут притвор против окривљеног А.А., као и обавештење да се пред овим судом против њега води кривични поступак покренут решењем о спровођењу истраге Ки. 20/11 од 21.02.2011. године, због основане сумње да је учинио кривично дело примање мита из члана 367. став 1. Кривичног законика и продуженог кривичног дела давања мита из члана 368. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика. Првостепени орган је применом одредби члана 61. Правилника о правима, обавезама и одговорностима запослених у Министарству финансија и економије – Управи царина и члана 116. Закона о државним службеницима нашао да су

испуњени услови да се тужилац привремено удаљи са рада, почев од 23.05.2011. године. Тужени орган је у извршењу пресуде Управног суда, Одељење у Новом Саду, број III-1 У. 8005/11 од 08.11.2013. године, одлучујући по приговору тужиоца нашао да је тужилац решењем директора Управе царина 148-III-112-07-1/2011 од 18.02.2011. године, привремено удаљен са рада почев од 16.02.2011. године, због одређивања притвора од стране истражног судије Вишег суда у Шапцу, решењем Ки-18/11 од 18.02.2011. године, који му се рачунао од 16.02.2011. године, када је лишен слободе. Решењем Вишег суда у Шапцу, бр. Ки-20/11 од 21.02.2011. године, одређено је спровођење истраге против тужиоца, због основане сумње да је извршио једно продужено кривично дело – примање мита из члана 367. став 1. КЗ, у вези са чланом 61. КЗ. Решењем Вишег суда у Шапцу, бр. Кв-151/11 од 06.05.2011. године, притвор против тужиоца је укинут и одмах је пуштен на слободу. Више јавно тужилаштво у Шапцу је подигло оптужницу Кт. бр. 31/11 од 27.12.2011. године, против А.А. и још два лица, која је ступила на правну снагу 23.01.2012. године. По оптужници се тужилац терети да је извршио продужено кривично дело примање мита из члана 367. став 1. у вези са чланом 61. КЗ, зато што је у временском периоду од 01.01. - 31.12.2009. године у својству службеног лица царинског службеника и то Вишег цариника у звању царинског прегледача, запосленог у Министарству финансија, Управи царина, Царинарница Шабац, на граничном прелазу Мали Зворник, ЦИ Мали Зворник, у урачунљивом стању, у више наврата захтевао новчану корист од окривљених П.Б. и Ђ.С. да у оквиру својих службених овлашћења изврши службену радњу коју не би смео извршити, па је од окривљених П.Б. и Ђ.С. у шест наврата примио новчани износ по 100 евра, односно укупно 600 евра, тако што је истима предочио да он у својству цариника може убрзати поступак царинења употребљаваних моторних возила које њихово привредно друштво шпедиција Б.Б. ..., увози за потребе крајњих купаца са било ког подручја у РС, за шта је тражио новчану корист у износу од 100 евра по сваком возилу, као и да му исти предају и припадајућу документацију за возила и податке о крајњим купцима, што су ови учинили и документацију на име В.В., Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ., Е.Е. и Ж.Ж., заједно са новцем предавали у ..., након чега је окривљени А.А. возила стављао под царински надзор супротно одредбама члана 63. став 1. и став 2. и члана 64. став 1. Царинског закона, тако што је на основу података у возилима будућим купцима сачињавао ЈЦИ, ЦИ Мали Зворник, стављајући возила под царински надзор без физичког присуства возила и саврењена података из документације за возила са фактичким стањем на возилима, након чега је ова возила упућивао на царинење у друге ЦИ, а окривљенима П.Б. и Ђ.С. је предавао ЈЦ и то бр. 42153/9384 од 01.10.2009. године, 42159/11961 од 22.11.2009. године, 42153/11967 од 24.11.2009. године, 42153/1047 од 25.10.2009. године, 42153/11692 од 17.11.2009. године, 42153/13231 од 19.12.2009. године, које је он попуњавао, при чему је био свестан свог дела и његове забрањености, па је извршење кривичног дела хтео. Из обавештења Вишег суда у Шапцу од 22.01.2014. године, утврђено је да предметни кривични поступак није окончан и да је главни претрес у поновном поступку заказан за 23.01.2014. године, јер у жалбеном поступку пресуда бр. 4 К-163/11 од 15.05.2013. године укинута. На основу утврђеног чињеничног стања тужени орган је у поновном поступку закључио да је у моменту доношења побијаног решења директора Управе царина било неспорно да је против тужиоца покренут кривични поступак решењем истражног судије Вишег суда у Шапцу бр. Ки-20/11 од 21.02.2011. године, због кривичног дела учињеног на раду у Управи царина, да је подигнута оптужница бр. Кт-32/11 од 27.12.2011. године, која је ступила на правну снагу, да кривични поступак није окончан, па је оспореним решењем одбио приговор тужиоца, јер су испуњени услови за одређивање привремено удаљење са рада.

Одредбом члана 116. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05... 104/09), прописано је да се државни службеник против кога је покренут кривични

поступак, због кривичног дела учињеног на раду или у вези са радом или дисциплински поступак због теже повреде дужности може удаљити са рада до окончања кривичног, односно дисциплинског поступка, ако би његово присуство на раду штетило интересу државног органа или ометало вођење дисциплинског поступка.

Одредбом члана 264. Царинског закона („Службени гласник РС“, бр. 73/03... 9/10), прописано је да директор може да суспендује царинског службеника, у складу са одредбама овог закона и акта о дисциплинској одговорности, док је одредбом члана 61. став 1. тачка 1). Правилника о правима, обавезама и одговорностима запослених у Министарству финансија и економије – Управи царина 08 број 110-00-315/2003 од 14.11.2003. године прописано да царински службеник може бити суспендован ако је против њега покренут кривични поступак – због кривичног дела учињеног на раду или у вези са радом, а ставом 2. да суспензија траје до окончања кривичног поступка.

Правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је одбио приговор тужиоца као неоснован, налазећи да је против тужиоца покренут кривични поступак због основане сумње да је починио кривично дело учињено на раду, чиме су се стекли услови прописани чланом 116. Закона о државним службеницима за удаљење државног службеника са рада до окончања кривичног поступка.

Неосновани су наводи тужиоца којима указује да су повређена правила поступка, јер тужиоцу није омогућено да учествује у поступку јер му нису достављени изведени докази у поновљеном поступку. Ово стога што првостепени и другостепени органи према одредбама Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/2001, „Службени гласник РС“, бр. 30/2010) нису у обавези да докаже на којима заснивају своја решења достављају странци. Према одредби члана 70. наведеног закона странке имају право да разгледају списе предмета и да о свом трошку препишу, односно фотокопирају потребне списе, али у списима овог предмета не постоји доказ да је тужилац тражио писмено или усмено разгледање и преписивање, односно фотокопирање списка предмета, нити он то у тужби тврди.

По оцени суда, тужени орган је у поновном поступку поступио у свему по налогу из пресуде Управног суда, Одељење у Новом Саду, број III-1 У. 8005/11 од 08.11.2013. године, тако што је отклонио битну повреду правила поступка прописану у одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), одговорио на све наводе жалбе и за своју одлуку дао правилне и на закону засноване разлоге, које у свему прихвата и овај суд и на исте упућује.

Суд је ценио наводе тужбе, али имајући у виду напред изнето, налази да су исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења у овој управној ствари. Тужилац није навео ниједну нову околност, нити пружио нови доказ који није цењен у до сада спроведеном управном поступку, а који би могао бити од утицаја на оспорену одлуку.

Са изнетих разлога, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Како је суд оценио да тужбу у овом правном спору треба одбити, а не уважити, нису

испуњени законски услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције.

Имајући у виду да је тужба одбијена, овај суд је, применом одредби члана 66., члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14) одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана, 12.04.2016. године, III-1 У-7041/14

Записничар
Јелена Искић,с.р.

Председник већа-судија
Сузана Гудураш,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић